

DE KLIK

DE KLIK

Jonathan Brant

Co

DE KLIK

Copyright © Jonathan Brant 2002

Original title: My Whole World Jumped

This edition issued by special arrangement with Kingsway
Communications, Lottbridge Drove, Eastbourne, East Sussex,
England, BN23 6 NT

Copyright © 2006 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Jonathan Brant

Vertaling: Tineke Tuinder

Omslagontwerp: David Sørensen

Druk: De Boekentuin, Zwolle

Jaar van uitgave: september 2006

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

(ISBN-10) 90-6067-843-5

(ISBN-13) 978-90-6067-843-5

NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Ik draag dit boek op...

Aan Tricia en aan Isaac, natuurlijk.
En aan de jonge mensen
van de Holy Trinity Brompton-parochie,
samen met de St. Paul's Onslow Square-kerk,
evenals de Iglesia Anglicana del Uruguay.

HOOFDSTUK 1

DINSDAG, 16 JANUARI, 15.15 UUR

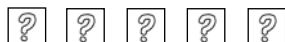
Het lange, blonde haar van de schoonheid in de kuipstoel naast mij viel in gouden lokken langs haar gezicht. Ik keek heel even opzij en wierp haar mijn meest innemende glimlach toe. Ze glimlachte terug – vol bewondering.

De wijzer van de snelheidsmeter bewoog zich vrolijk rond de 150, terwijl ik behoedzaam mijn hand van het kleine, leren stuur van mijn Ferrari cabrio afhaalde en die heel zachtjes op haar blote knie legde. Ze boog zich naar mij toe en kustte me...

‘Nog een kwartier.’

De stem van de leraar wekte me ruw uit mijn fantastische dagdroom. Eenmaal terug in de werkelijkheid, keek ik om me heen. Het was warm en benauwd in de aula van de school – overvol en snikheet. Ik stak mijn wijsvinger achter de kol van mijn trui om wat lucht te krijgen.

De aula was omgebouwd tot examenhol. (Trouwens typisch iets voor deze school om die schoolonderzoeken in januari te plannen. Meteen je hele kerstvakantie verpest!) De tafeltjes stonden keurig in het gelid, rij na rij, met achter elke tafel een gevangene. Nu de tijd bijna om was, zaten alleen de fanatiekste leerlingen nog te pen- nen. De bollebozen waren allang klaar, ervan overtuigd

dat hun briljante antwoorden niet voor verbetering vatbaar waren. De minder briljante leerlingen hadden de moed allang opgegeven, niet in staat nog iets zinvol uit hun oververhitte hersenpan te persen.

‘Ongelooflijk, wat een makkie!’

De stem had precies het juiste volume. Net zo luid dat bijna iedereen in de aula het kon verstaan, en toch zo zachtjes dat de lichtelijk hardhorende leraar het niet hoorde. De man stond met zijn rug naar ons toe en schreef met zijn zwierige, ouderwetse handschrift enkele instructies op het bord. Door een lerarentekort was deze overjarige man op dit moment de enige surveillant. De andere leraar begeleidde een van mijn minder koelbloedige klasgenoten naar het toilet.

‘Van mij zou het niveau wel wat omhoog mogen. Dan moet ik tenminste nog nadenken.’

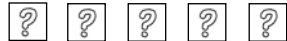
Ik probeerde geen aandacht te schenken aan de opschepperige Jan-Willem Cavalier. Misschien had ik geluk en hield hij verder zijn mond. Ik vond het schoolonderzoek helemaal niet zo gemakkelijk, en ik was toch echt niet een van de domsten. De profielschets die mijn ouders bij mijn laatste rapport hadden ontvangen, omschreef mij als ‘intelligent, maar niet bijster gemotiveerd’. In de klas dreef ik de leraren af en toe tot wanhoop, en bij die gelegenheden noemden ze me ‘door en door lui’. Ach, ik kom er wel, al is het met de hakken over de sloot. Misschien verbaas ik vriend en vijand zelfs met een enkele uitschietter! Meer kun je van een zestienjarige havo-leerling van het Schellendamcollege niet verwachten.

Ik staarde naar het schoolonderzoek dat ik klaar had. Het lag keurig midden op mijn tafeltje, tussen alle gebruikelijke examenrommel – snoeppapierjes, reservepennen

en papier. Met mijn linker elleboog op mijn tafeltje en mijn linker hand onder mijn kin, keek ik heel even naar rechts. Jan-Willem Cavalier zat naast mij – jammer genoeg. En ook al hield hij op dit moment zijn grote mond, hij wist er nog steeds even zelfvoldaan en onberispelijk uit te zien als altijd. Hij leunde achterover en wierp een koele blik door de aula, naar ons stervelingen van een lagere orde. Zijn linker elleboog rustte op zijn tafeltje, zodat het peperdure horloge om zijn pols goed zichtbaar was. Hij liet een Mont Blanc-vulpen achteloos tussen zijn vingers draaien – zijn kostbaarste bezit – en wekte de indruk dat hij de geslaagde zakenman was. En hij was ook van plan dat ooit te worden. Ik leunde iets verder naar voren. Een eindje verderop zat een meisje met lang, blond haar.

Sanne, Sanne, Sanne... Sanne was de hoofdpersoon in mijn dagdroom van zojuist, eigenlijk in al mijn dromen. Ik hoefde alleen maar naar haar te kijken of ik kreeg het warm en voelde mijn handen klam worden. Vanaf de brugklas had ik al een zwak voor Sanne, beter gezegd, aanbad ik haar. En het gelukkige toeval wilde dat we al die jaren in dezelfde klas hadden gezeten. Maar het betekende nog niet dat ik haar ook werkelijk kende. Ik had zelfs nog nooit een echt gesprek met haar gehad. Ik ben bepaald geen gangmaker, hoewel ik niet echt verlegen ben. Toch moet ik eerlijk toegeven dat meisjes, en in het bijzonder meisjes die ik aardig vind, mij nerveus maken. Ik denk niet dat ik de enige ben die met dat probleem worstelt, maar het is wel heel frustrerend.

Terwijl ik naar haar zat te staren, ging Sanne rechtop zitten en stak de achterkant van haar pen in haar mond. In gedachten verzonken sabbelde ze er even op, keek mij vervolgens zonder waarschuwing aan en glimlachte.

Onmiddellijk schoten mijn ingewanden in een knoop en had ik het gevoel dat mijn gezicht vertrok in een afzichtelijke grijns, terwijl ik probeerde haar glimlach te beantwoorden. Naast mij stak Jan-Willem nonchalant en elegant zijn hand naar haar op. Ik vloekte binnensmonds en zakte woedend en wanhopig onderuit. Woedend, omdat zo'n arrogante en irritante kwal als Jan-Willem de glimlach van een leuk meisje niet verdiende. En wanhopig, omdat ik bijna niet kon geloven dat een meisje, en Sanne al helemaal niet, de moeite zou nemen om naar mij te glimlachen.

Jan-Willem Cavalier had alles gezien.

'Niet te geloven,' fluisterde hij. 'Woutertje Willems heeft een oogje op Sanne de Bruin!' Ik keek de andere kant op, in de hoop dat de leraar naar ons toe zou komen en Jan-Willem mij met rust zou laten. Helaas. 'Dat had je gedroomd, Woutertje,' ging Jan-Willem onverstoorbaar verder. 'Je bent veel te min voor haar. Laat Sanne de Bruin maar aan mij over, Woutertje. Ik weet wat zo'n meisje nodig heeft, en niemand kan haar dat beter geven dan ik. Wat jij, Woutertje?'

'Het is tijd. Leg je pen neer,' riep de leraar, die voorin de aula stond. Jan-Willem hield onmiddellijk zijn mond en was even afgeleid, waardoor hij de controle verloor over de vulpen waarmee hij heel de tijd zo elegant had zitten spelen. Het ding gleed uit zijn hand en viel in het gangpad. In een impuls, aangevuurd door mijn woede en frustratie, schoot mijn voet uit. Ik zou die Jan-Willem Cavalier wel eens een lesje leren. Ik ving de pen op in zijn val en gaf hem een trap, nog voordat hij de vloer raakte. Het was een treffer waar de midvoor van ons nationale elftal trots op zou zijn geweest.

Jan-Willems mond zakte open van verbazing.

De pen schoot als een kogel naar voren. Hij stuiterte, gleed en kletterde ongehinderd door het gangpad. Iedereen keek op en zag dat de pen vlak voor de voeten van de leraar tot stilstand kwam. Het was weer doodstil in de aula. Alle ogen waren op de leraar gericht.

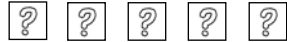
Meneer Starmans tikte met zijn voet tegen de pen, keek er even peinzend naar, bukte zich en raapte hem op. Door de klap was de pen gaan lekken en meneer Starmans haalde een zakdoek uit zijn zak en deed een mislukte en geïrriteerde poging om de zwarte inkt van zijn vingers te vegen.

Het opvliegende karakter van meneer Starmans is legendarisch. De man is heel oud, bij het seniele af, en ik denk dat hij nooit heeft kunnen wennen aan de vernieuwingen binnen het onderwijs. Hij blijft ons hardnekkig bij onze achternaam aanspreken en staat erop dat we hem meneer noemen! Bij officiële gelegenheden verschijnt hij altijd in een zwarte cape, waarmee hij wel iets weg heeft van de opa van Batman. En in de wandelgangen wordt beweerd dat hij er in de lerarenkamer vaak over klaagt dat de lijfstraffen zijn afgeschaft.

Met dat alles in gedachten, zat iedereen in de aula stokstijf te wachten op de onvermijdelijke uitbarsting. Niemand durfde te ademen. Iedereen zag het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Licht bevend hield hij de pen tussen duim en wijsvinger omhoog.

‘Van wie is deze pen?’ vroeg hij met bedrieglijk kalme stem.

Niemand verroerde zich. De spanning was te snijden. Jan-Willem, zelfs onder hoogspanning de rust zelve, had zijn reservepen gepakt en keek zo ongeïnteresseerd mo-

gelijk toe. Ik kon bijna geen adem halen en mijn hart ging als een razende tekeer.

Meneer Starmans herhaalde fluisterend zijn vraag. Je kon horen dat hij op ontploffen stond. Het bleef doodstil. In een mum van tijd veranderde het gezicht van meneer Starmans van wit naar paars (en ik overdrijf niet als ik zeg dat er roze en rode strepen doorheen liepen). Zijn hele lichaam begon te trillen. Hij stormde door het gangpad.

‘Jan-Willem Cavalier!’ Hij spuwde de naam uit alsof het vergif was. ‘Jij achterlijk, arrogant ventje! Dacht je soms dat ik je pen niet zou herkennen? Je bent de enige die zoiets meeneemt naar school!’

Jan-Willem draaide zich om en keek mij aan. Ik wilde net mijn hand opsteken, maar werd tegengehouden doordat iemand mij van achteren een gemene trap tegen mijn enkels verkocht, en onmiddellijk daarop volgde een nieuwe woede-uitbarsting van Starmans. Hij stond letterlijk tegen Jan-Willem te schreeuwen.

‘Kijk me aan als ik tegen je praat. Dacht jij een flauwe grap met mij uit te halen?’ Jan-Willem wilde protesteren, maar nog voordat hij iets kon zeggen, schreeuwde Starmans: ‘Kop dicht! Je hebt genoeg van onze kostbare tijd verknoeid! Je blijft hier, totdat iedereen weg is en dan heb ik nog een appeltje met je te schillen! Lever allemaal je werk in en dan wegwezen! In stilte, graag!’

Ik waagde nog een poging. ‘Eh, meneer Starmans, het was mijn...’

Starmans draaide zich om naar mij. ‘In stilte, zei ik. Maak dat je wegkomt.’

‘Maar meneer...’

‘Wegwezen, nú – anders laat ik jou ook nablijven.’

Voordat ik nog meer bezwaar kon maken, voelde ik

om mijn arm een sterke hand die me met geweld meetrok. Zodra we de veiligheid van de rumoerige en drukke gang hadden bereikt, keek ik mijn beste vriend woedend aan.

‘Dat doet zeer!’ Ik bukte me en wreef over mijn pijnlijke enkel.

‘Wat?’ vroeg Ron, de onschuld zelve.

‘Die trap van daarnet! Waarom liet je het me niet opbiechten?’

‘Dat zou niets hebben uitgemaakt.’ Ron haalde demonstratief zijn schouders op. ‘Starmans moest Jan-Willem hebben. Het enige wat je zou hebben bereikt, is dat je samen met hem moest nablijven. Wat heeft dat voor zin? Ik heb je een gunst bewezen.’

Ik sputterde nog wat na, maar het was gewoon onmogelijk om lang boos te blijven op Ron. Dat vond zelfs de humeurigste leraar.

Ron, die officieel een lange, Latijnse naam heeft die ik niet kan uitspreken, laat staan schrijven, is al sinds de brugklas mijn beste vriend. Die vriendschap maakt het leven op het Schellendamcollege draaglijk voor mij. Ik sta nooit in het middelpunt op een feest, maar Ron is een absolute gangmaker. Hij wordt altijd uitgenodigd als er iets te vieren valt. Kleine kinderen smeken hem of hij naar hun feestje komt, in de hoop dat hij inderdaad opduikt om hun populariteit een blijvende oppepper te geven. Ook de leerlingen uit de hoogste klassen weten dat je altijd een goed figuur slaat, als Ron op je feestje komt. Hij heeft meer vrienden en zogenaamde vrienden dan hij aankan.

‘Hoe dan ook, ik moet mijn moeder altijd beloven dat ik je een beetje in de gaten houd,’ zei Ron. ‘Dat kleine,

zielige jongetje – de rol die jij bij ons thuis altijd speelt – doet een voortdurend beroep op haar moederinstinct. Je hebt haar ervan overtuigd dat je een lief, onschuldig ventje bent dat eigenlijk te goed is voor deze wereld.’

Ik ben dol op de moeder van Ron, en bij haar thuis gedraag ik me inderdaad altijd voorbeeldig. Ik ben ervan overtuigd dat Ron alles (zijn zuidelijk uiterlijk, zijn charme en zijn onwankelbare zelfvertrouwen) te danken heeft aan zijn moeder – een mooie, elegante Italiaanse vrouw. (Ron en zijn moeder zijn uit Italië vertrokken, op de vlucht voor Rons vader die een vooraanstaand lid van de Maffia is.) Ze heeft een prima baan, kookt de lekkerste pasta en is stapelgek op Ron, die ze als een vorst behandelt. Zeg nou zelf, wie zou niet blaken van zelfvertrouwen en charme, met zo’n moeder?

Op dat moment zag ik Jan-Willem met grote stappen door de gang lopen. Ik riep hem, maar hij liep me straal voorbij, alsof ik lucht was.

‘O, o! Dat belooft niet veel goeds,’ fluisterde Ron, toen hij meneer Starmans zag aankomen. ‘Wouter.’ De stem van de hoogbejaarde leraar klonk net iets te vriendelijk om bang te moeten zijn voor straf. ‘Ik verheug me erop je vrijdagavond te zien.’

‘Vrijdagavond?’

‘Op de schaakclub, natuurlijk,’ zei Starmans. Hij was zichtbaar beledigd dat ik zoiets belangrijks had vergeten, maar één trimester lang schaken vond ik welletjes en ik pijnigde mijn hersens, op zoek naar een mooi excuus. Ik stamelde wat onsamenhangende onzin, totdat Ron mij te hulp schoot.

‘Dat kan niet, meneer Starmans.’

‘Wat niet?’ zei Starmans.

‘Wouter kan vrijdagavond niet komen. Naar de schaakclub, bedoel ik,’ voegde Ron er liefjes aan toe, alsof de oude Starmans al niet meer wist waar het gesprek over ging. ‘Hij is namelijk in het zwemteam opgenomen.’

Meneer Starmans en ik keken Ron met wijdopen mond aan, maar terwijl Starmans op zo’n typisch leraarstoontje bleef doorzeuren over prioriteiten en zo, trok ik me terug en keek toe hoe Ron me uit een penibele situatie redde, zoals hij dat al zo vaak had gedaan.

‘Bedankt, Ron,’ mompelde ik, toen Starmans buiten gehoorsafstand was.

‘Geen probleem,’ antwoordde hij. ‘Het begon mijn reputatie te schaden om met iemand van de schaakclub gezien te worden. Trouwens, die zwemclub was niet bedoeld als een grapje, vergis je niet.’

‘Vergeet het maar. Ik heb mijn buik vol van buitenschoolse activiteiten.’

‘Maar we hebben je nodig,’ zei Ron. ‘Het Nationale Zwemkampioenschap voor Scholen staat voor de deur.’

‘Ron, ik heb al jaren niet meer gezwommen – ik verdrink voordat ik een baantje heb getrokken.’

‘Kom op, Wouter! Ik heb je net gered van een paar uur nablijven en van de schaakclub. Daar mag wel iets tegenover staan.’

Op dat moment liep Sanne door de gang, lachend en zoals gewoonlijk omringd door haar groepje vriendinnen. Zonder mij om toestemming te vragen, bleven mijn ogen haar de hele tijd volgen. Ron zag dat, en omdat hij mijn gevoelens kende, probeerde hij een nieuwe tactiek.

‘Heb je Sanne ooit in zwempak gezien?’ vroeg hij. ‘Zij is ook lid van de zwemclub, wist je dat? Een lief meisje, maar

een beetje triest, eenzaam en bovendien single, sinds ze die knul uit 6 vwo heeft laten vallen – Rob ...eh Dinges.’

‘Robert de Jong,’ antwoordde ik afwezig. Sanne’s sociale leven was inmiddels al jaren een geheim studieproject van mij.

‘Die bedoel ik,’ knikte Ron. ‘Maar nu hij uit beeld is, zou jij haar wel eens mee uit kunnen vragen!’

‘Ron, ik heb geen interesse.’ Maar ik hoorde zelf wel dat het niet erg overtuigend klonk. Ik kon mezelf wel een schop geven. Ron merkte dat hij terrein won en bleef doordrammen.

‘Goed, ik wil je niet dwingen. Kom vrijdag gewoon een keer naar de eerste training en trek een paar baantjes. Daarna gaan we met een stel jongens – en meisjes – nog iets drinken,’ voegde hij er met een doordringende blik aan toe. ‘Als je dan nog geen belangstelling hebt, zal ik je ‘r nooit meer mee lastigvallen.’

‘Ik zal wel zien,’ zei ik en haalde mijn schouders op. ‘Als ik het niet te druk heb, zal ik er eens over nadenken. Ik kan misschien wel wat beweging gebruiken. Maar denk nou niet,’ en ik probeerde hem overtuigend aan te kijken, ‘dat ik belangstelling zou hebben voor een bepaald meisje.’

Ron wist dat hij niet veel meer van mij hoefde te verwachten. Hij had mij gevraagd wat hij wilde vragen en ging toen snel naar een paar andere vrienden waar hij mee had afgesproken.

Ik pakte mijn spullen bij elkaar en liep de school uit. Het was een koude, natte middag in januari en het begon

al donker te worden. Zo nu en dan moest ik snel opzij springen om niet nat te worden door het opspattende water van auto's die door de plassen reden. Dat deed me denken aan een spelletje dat Ron en ik altijd speelden als het regende. We maakten schunnige gebaren naar vrachtwagenchauffeurs en gingen er daarna als een speer vandoor, omdat zij ons probeerden nat te spetteren door dicht langs de stoep te rijden. Mijn vriendschap met Ron blijft me verbazen. We zijn zo verschillend als de dag en de nacht, en toch voelen we elkaar haarfijn aan. Misschien komt het wel doordat we geen van beiden broers of zussen hebben.

Tot nu toe liepen we altijd samen naar huis, maar we merkten dat onze vriendschap aan het veranderen was. Onze interesses lagen nogal ver uit elkaar, wat betekende dat we ook andere vrienden kregen. Ik ben ervan overtuigd dat we er geen van tweeën op uit waren om een einde te maken aan onze vriendschap, maar ik had meer te verliezen dan hij. Ron had genoeg vrienden die mijn plaats konden innemen en bovendien had hij een hechte band met zijn moeder. Maar ik wist dat ik zonder hem behoorlijk eenzaam zou zijn.

Ik moest een beetje lachen als ik keek naar de mensen die ik passeerde. Met gebogen hoofd, diep weggestopt in hun kraag, hadden ze blijkbaar de pee in vanwege de regen. Ik genoot elke dag van deze wandeling, weer of geen weer. Ik genoot meer van de wandeling dan van het thuiskomen. Ik liep het verzorgde woonerf op, waar we nu al een jaar of twaalf woonden, en keek door het regengordijn naar ons keurige huis dat onopvallend in een hoek stond.

Net als alle andere avonden, stond het huis verlaten in

het donker. Er brandde geen lamp en er stond geen auto op de oprit. Mijn ouders waren aan het werk.

Ik liep door de straat en keek door de ramen van de andere huizen naar binnen. Warm, oranje licht scheen door de ruiten van de woonkamers en ik zag kinderen voor de tv zitten. In een van de huizen zag ik een moeder in de keuken staan, terwijl ze met een schuin oog naar een Australische soapserie op een kleine draagbare tv keek.

Ik haalde de sleutel uit mijn zak en stak hem in het slot van onze voordeur. Binnen wachtten duisternis en stilte. 'Ik ben thuis!' riep ik sarcastisch.

Ons huis deed me altijd denken aan een modelwoning voor een nieuwbouwproject, waar ik ooit samen met mijn moeder naartoe was geweest. Alles was op elkaar afgestemd, met alle denkbare comfort. Maar er zat geen leven in. Net als in een modelwoning was het moeilijk onder woorden te brengen wat het was, maar dát er iets miste was duidelijk. Het was een huis, maar geen thuis.

Ik ging rechtstreeks naar mijn slaapkamer (na een korte, maar noodzakelijke omweg door de keuken). Dit was mijn plekje, en hoewel het een behoorlijk grote kamer was, stond ze vol met al mijn spullen. Mijn ouders waren bezig in hoog tempo rijk te worden en ze voelden zich schuldig dat ze altijd maar aan het werk waren. Daarvoor hoefde je geen psycholoog te zijn. Om hun schuldgevoel af te kopen, kreeg ik heel veel spullen van ze.

Maar ik mag niet klagen! Ik ben iemand die nogal eens last heeft van bevliegingen. Een poosje draait voor mij alles om vissen, voetballen, computers of, zoals het afgelopen trimester, schaken, al vind ik dat laatste achteraf gezien tamelijk gênant. Als voor de zoveelste keer blijkt dat ik over het algemeen wel goed in iets ben, maar geen

uitblinker, vervaagt de belangstelling, totdat de volgende bevlieging zich aandient. Mijn kamer staat vol met stille getuigen van tien jaar bevliegingen. De meeste spullen heb ik al tijden niet meer in handen gehad, maar ik pieker er niet over om ze weg te doen.

Ik liet me met een zak chips voor mijn tv zakken, vastbesloten zoveel mogelijk tijd te verknoeien, voordat ik aan mijn huiswerk zou beginnen.

Toen ik uiteindelijk overeind kwam om iets voedzamer te gaan eten, viel mijn oog erop. Op mijn bed lag een pakje met een briefje – daar ongetwijfeld neergelegd door mijn moeder, die vindt dat ze het recht heeft naar eigen believen mijn kamer in en uit te lopen. (Als ik geluk heb, neemt ze mijn vuile was mee). Ik herkende haar handschrift op het briefje.

‘Moet overwerken. Er staat eten in de vriezer. Het spijt me. Mam. PS – Dit pakketje is vanmorgen voor jou bezorgd.’

Het was een dikke, bruine bubbeltjes-envelop, in deze stad afgestempeld. Op de envelop stonden mijn naam en adres, met de hand geschreven. Ik kreeg zelden post en was dus verrast en verbaasd. Aan het handschrift te zien, was het geen reclaimedrukwerk. Het was nog een hele klus om de envelop open te krijgen. De afzender was nogal royaal met plakband geweest. Er zat geen brief in de envelop, alleen een blanco cd, die in bubbeltjes-plastic gewikkeld was.